

Dư Luận Viên, Những Thành Phần Lưu Manh và Cặn Bã Nhất Của Chế Độ Độc Tài Cộng sản

Nguyễn Tiến Dân
27-3-2019

1-

Trong quá trình phát triển, loài người đã chứng kiến bao nhiêu học thuyết và trải qua vô thiên lủng những cái chủ nghĩa. Học thuyết nào, cũng khoe mình khôn – chủ nghĩa nào, cũng nhận mình khéo. Khôn hay khéo, tùy nhận thức của mỗi người. Riêng có một nhận thức, cả nhân loại đều thống nhất cao: **“Tội tệ nhất, là học thuyết Mác – Lê. Khốn nạn nhất, tàn ác nhất và đều cáng nhất, chính là chủ nghĩa CS”**.

- Nói “tội tệ”, bởi học thuyết Mác – Lê là sản phẩm của **những kẻ đần độn, hoang tưởng và bệnh hoạn**. Do đó, sai từ gốc rễ và cho đến tận bây giờ, cho dù có là bậc thầy của những kẻ xảo ngôn – lộng ngữ, chưa một ai chứng minh được tính đúng đắn của nó trong thực tế.
- Nói “tàn ác”, bởi chủ nghĩa CS luôn dựa vào công cụ **khủng bố, để hành nghề cướp bóc**. Không chỉ loài người, không chỉ hệ động – thực vật, mà ngay cả thiên nhiên và môi trường, cũng đều bị chúng hủy diệt một cách dã man và có hệ thống. Chỉ cần đạt được mục đích, chúng sẵn sàng thiêu trụi cả non sông lẫn giống nòi.
- Nói “đều cáng”, bởi **thú tính của lũ CS**, không loài súc vật nào có thể vượt qua. Khi đã “*tron lông – đổ da*”, chúng sẵn sàng quay lại, để ăn thịt cả những người đã cứu mạng và nuôi dưỡng mình.

2-

Khi đã khoác lên người cái danh xưng CS, bọn nào cũng đều khốn nạn như nhau. Nhưng, trong các ban bộ của CS, thứ khốn nạn nhất, chính là **đám Tuyên giáo**. Bọn này, chuyên **nhận lệnh chủ, để điên cuồng tấn công và tận lực hủy hoại những giá trị cốt lõi về tinh thần của loài người**.

- Trời sinh muôn loài – đất sinh vạn vật. Khi đặt muôn loài – vạn vật vào cuộc sống, Trời đất luôn tỏ đức hiếu sinh. Đã sinh ra voi, Trời cũng tạo ra cỏ, để làm thức ăn nuôi chúng. Riêng loài người, ông cho thêm quyền được Sống, quyền Tự do và quyền mưu cầu Hạnh phúc. Thiêng liêng và nhân hậu, là thế. Nhưng đối với lũ CS, ông Trời, chưa to. Chúng luôn muốn “*phé Thiên – hành Đạo*”.
- Không dừng lại ở đó, chúng còn táo tợn muốn can thiệp trực tiếp vào quá trình tiến hóa của Tự nhiên. Qua tuyên truyền bịp bợm – qua giáo dục nhồi sọ, chúng hi vọng, sẽ đưa được loài người về thời kì tiền nguyên thủy. Nghĩa là, cổ nhào nặn, để biến họ thành những loài vật có hai chân. Có đầu đấy, nhưng tuyệt nhiên, không được dùng nó để suy nghĩ. Có mồm đấy, nhưng tuyệt nhiên, không được cất lên tiếng nói của loài người.
- Đàng ăn tàn – phá hại, nhưng vẫn phải cố thêu thào mà nói rằng: “*Đảng ta, hết sức tài tình*”. Đàng chuyên nói một đàng – làm một nẻo, nhưng vẫn phải bịt mũi mà rên rỉ lên rằng: “*Đảng ta, rất là sáng suốt*”. Đàng **bóc lột dân mình đến tận xương – tận tủy**, lẽ ra, phải đứng thẳng người lên và chỉ tay vào mặt nó, rồi chửi rằng: “*Quân lừa đảo, lũ đầu trộm – đuôi cướp. Tổ sư cha nhà chúng mày*”. Đàng này, trăm họ vẫn phải đứt từng khúc ruột, rầu rĩ đồng ca: “*đời đời ơn Đảng(!)*”. Hỡi ôi! Không nói như thế, đâu có còn toàn được cái tính mạng.

Trong đám Tuyên giáo, thành phần lưu manh nhất – cặn bã nhất, chính là cái lũ, mà CS gọi là **Dư luận viên**. Còn dân gian, họ gọi đúng tên cúng cơm của chúng: “*những con bò đờ*”. Bọn này, được CS sàng lọc kĩ càng. Đa phần, đều là **lũ cuồng tín, u mê, đần độn và đã mất hết tính người**. Bọn này, “*mặt ngay – tay đờ*”. Thả ra ngoài đường, chết đuối đầu nước. Bởi vậy, phải ôm chân chủ và tuyệt đối trung thành, để mong: Kiếm được chút “*cơm thừa – canh cặn*” sau những bữa tiệc máu của chủ – những bữa tiệc, do chủ của chúng đã dùng vũ lực, để tước đoạt của dân lành. Nói bậy – chửi càn và “*ngậm máu phun người*”, là nghề chính của chúng.

3-

Ai cũng biết, Triệu Cao là kẻ nắm giữ ấn Thừa tướng và đã lập rất nhiều công lao cho 3 đời của nhà Tần. Công lớn, nên y coi thiên hạ như cỏ rác. Lời y nói, mặc nhiên, bá tính phải coi đó là chân lý vĩnh hằng. Cho dù khi y ngông cuồng, chỉ con hươu, mà nói rằng, đó là con ngựa. (指鹿为马, *chỉ lộc vi mã*).

- Khi sự dối trá lên ngôi và trở thành quốc sách, mạnh như nhà Tần, cũng chỉ tồn tại được có nhõn 15 năm.
- Khi sự dối trá lên ngôi và trở thành quốc sách, mạnh như Liên bang Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Xô viết, cũng chỉ tồn tại được vẹn vẹn có 74 năm.

Dẫn vào vết xe đổ của bọn kia, chế độ CS Việt Nam, **tất yếu, sẽ có cái kết cục y như chúng**. Chỉ mong, khi cái ngày ấy đến, thiên hạ sẽ không phải chứng kiến cảnh khóc lóc thảm thiết và van xin đến mức đê hèn của lũ đầu sỏ CS. Cũng mong, khi cái ngày ấy đến, tất cả lũ sâu chúa và củi mục của chế độ CS, cho dù đang lần trốn ở đâu, cũng sẽ lần lượt bị dẫn độ về nước. Tại đây, chúng sẽ phải trả lời trước những phiên Tòa, do Nhân dân lập ra. Tất nhiên, về “*những tội ác chống lại loài người*” của chúng.

4-

Thủ tướng đương nhiệm của chế độ CS Việt Nam, là ngài Nguyễn Xuân Phúc. Ông này nức tiếng, cả ở trong lẫn ngoài nước. Tuyệt đối, không phải vì có tài trị nước – an dân. Tài năng lớn nhất của ông ta, mà thiên hạ đã từng được chứng kiến, đó là, đánh vần thông được mấy chữ “*cờ lơ mờ vờ*”. Sau lần để lộ ra cái trí tuệ thông minh hơn con bò đót, ông ta luôn tìm mọi cách, để chữa nguỵng. Tất nhiên, bằng những phát ngôn, nổ to hơn cả pháo cối của làng Bình Đà.

- Trong một lần uống hơi quá đà, ngài khua môi – múa mép, mà gào lên rằng: “*Tận dụng cơ hội, sức mạnh thời đại, khắc phục hạn chế, chung tay cùng đồng bào trong nước và nước ngoài, kêu gọi sự tâm huyết của các nhà khoa học, để đưa Việt Nam tiến lên... Chúng ta quyết không để dân tộc ta đói nghèo và lạc hậu(!)*”.

Quyết, thì như thế. Nhưng dân gian biết chắc: Cả ông ta và đám đồng đảng, đều vô kế khả thi, để đưa Dân tộc Việt thoát ra khỏi đói nghèo và lạc hậu. Quanh đi – quần lại, toàn **chỉ nghĩ ra những mưu hèn – kế bẩn**.

- Tỷ như, đặt ra sưu cao – thuế nặng, để bóp nặn dân mình.
- Quá nữa, là đào tài nguyên thô, đem bán đổ – bán tháo, **để lấy tiền đút túi**
- và cuối cùng, là **đem đất đai – công thổ của Quốc gia ra, để cầm cố cho ngoại bang, hoặc cầm cố cho đám Tư bản đồ thân hữu của mình**.

Con dân Đất Việt hỡi! Trước hết, xin các bạn hãy vạch đầu gối của mình ra, để nói chuyện với nó. Sau đó, nếu vẫn còn thấy hứng, hãy đi tìm ông ta, mà gắng hỏi về cái chuyện: “*trồng cây gì – nuôi con gì*”, để có thể thoát khỏi đói nghèo và lạc hậu. Nói thật, mình rất tin rằng, ông ta sẽ trả lời: “*Phải tìm cây – con đặc sản. Phần tôi, nếu phải lựa chọn, tôi sẽ trồng cây thuốc phiện và nuôi con ca ve*”.

Trong cái câu trả lời (*nếu có*) này, mình chỉ đồng ý một nửa và không thể đồng tình với cái vế thứ 2. Chính vì vậy, mình cậm cụi mỗ cò và viết bài: “**Nghĩ về số phận hẩm hiu của giới trí thức Việt Nam**”. Mục đích, gà cho chàng cách làm. Chẳng biết, chàng có đọc hay không. Chỉ biết, một tháng rưỡi đã trôi qua, chàng lặn rõ kỹ và không thấy sủi tăm. Có lẽ, chàng thuộc cái dạng bất lực. Vì thế, chỉ biết vạch ra, mà không có khả năng thực hiện.

5-

Chàng không hồi âm, nhưng đám Dư luận viên của chàng, lại không làm như thế. Chúng cay cú và điên cuồng phản pháo.

– Vẫn như mọi khi, thủ đoạn “*tiên pháo – hậu lễ*”, được đem ra sử dụng. Không cần biết Dân già là ai, khi Tiếng Dân đang bài đó, chúng mò vào tận nơi và trắng trợn đe dọa: “*Hình như, còn một người chưa ngủ trong tù (!)*”. Với cái loại thò lò mũi xanh, vẫn còn đang ở độ tuổi “*ăn chưa no – lo chưa tới*” này, chúng sao biết: Từ lâu, chủ của chúng, họ đã cay lão Dân già lắm rồi. Nhưng miếng mồi thơm, mắc trong cái lưới câu mang tên nợ tiền của lão, hiện chúng vẫn ngậm trong cuống họng. Nhả ra, vừa tiếc – vừa bẽ mặt. Còn ngậm mồi, mà vẫn liêu lĩnh động thủ? Lão chỉ giật “*pắc*” một cái, lưới câu sẽ đóng ngay vào giữa cổ họng: “*Bớ làng! Chính quyền CS, là cái lũ đã lừa đảo và ăn cướp trắng trợn hàng chục tỷ VND của tôi. Chúng khiến gia đình tôi tan cửa – nát nhà. Đòi, chúng không trả. Đã thế, chúng lại bỏ thuốc phiện vào nhà và lôi tôi ra tòa để xử. Mục đích, vu oan – giá họa, hòng ăn quýt số tiền kia. Với cái hành động cướp của – hại người ấy, chúng mày, không thể bằng những con chó*”.

Thực tế đó, rành rành. Tài thánh, cũng không thể đảo ngược được. Thua, ngay từ lúc nhập cuộc.

Nào, đã hết. Bất cứ thằng/ con, hoặc tổ chức nào của CS mà muốn đứng ra tố cáo lão, lão sẽ yêu cầu nó: phải đeo tấm biển “*nguyên cáo*” hoặc “*vu cáo*” trước ngực và ra Tòa mà đối chất. Lão không chấp nhận sự ủy quyền, để thi đấu với cái lũ “*hình nhân thế mạng*”.

Mặt khác, Luật mà lũ CS hiện đang dùng, là **Bộ Luật Rừng rú**. Bởi vậy, tam thể, gồm Tòa án, Viện Kiểm sát và Công an, luôn **nhất lập ở nơi Đảng CS**.

Chấp tam thể ấy, ngồi chung và trên. Đồng thời, xin các ngài chớ mong, sẽ áp đặt được lão, bằng những cái mới lý sự cùn, chỉ có ở thời nô lệ: “*Bị cáo chỉ được phép trả lời có hoặc không; đúng hoặc sai*”. Những thứ đó, lão đây, sẽ thẳng tay, để ném nó vào sọt rác. Uy vũ, không thể khuất phục được Sự thật. Trước tòa, lũ vu khống kia mà lấp bấp đến đâu, lão sẽ lấy vôi, khoan vào mõm từng thằng – từng con, đến đó. Tổng Bí thư và ngay cả cái chế độ độc tài CS nhà chúng, nếu khuất tất, lão cũng chẳng coi ra cái gì. Chấp chi mấy kẻ, miệng còn hôi mùi sữa.

Này, “*bác của thằng Thanh*”! Lão bỗ tức cho ông một chút, về những kiến thức, mà ông còn đang khuyết. Binh pháp Tôn tử – thiên Hỏa công, viết: 非利不动, *phi lợi bất động*. Tạm hiểu, khi biết chắc, sẽ không thu được lợi lộc gì, đừng có hấp tấp lao đầu vào, mà làm. Ngụ ý, phải cân nhắc thật kĩ, trước khi hành động.

Trong trường hợp, các ông cố tình mở phiên tòa, chỉ để nhắm vào lão Dân già, cái được của chế độ CS, rất nhiều. Cái được đầu tiên, là được thêm 1 tù nhân – kẻ chuyên bới móc những thói hư – tật xấu của chế độ CS. Món được tiếp theo, là thu về hàng đống những cái xú danh. Trong đó, có “*lừa đảo*”, có “*cướp của – hại người*” và có cả cả “*ngậm máu phun người*” nữa.

Dân gian, được thêm dịp, để mà đàm tiếu ở khắp hang cùng và ngõ hẻm. Báo chí, được thêm đề tài, để mà tiêu tốn giấy mực. Qua đó, kiếm bộn tiền. Quốc tế trông vào, họ sẽ thấy một cách hết sức rõ ràng: Lũ đê tiện, chuyên lừa đảo và cướp của – hại người, lại ngang nhiên ngồi trên ghế quan tòa, để xét xử nạn nhân của chúng. “*Chính nghĩa sáng ngời*” của chế độ CS, qua đó, sẽ bị rơi rụng hết lớp sơn phấn đã quét lờ loẹt ở bên ngoài. Nhất cử, tam – tứ – ngũ – lục, thất bát cái đại tiện. Thông minh như ngài, hãy tìm mọi cách, để đâm đầu vào mà làm. Còn phần mình, lão đây, tay không đứng chờ.

– Người tiếp theo, là Phạm Long Thành. Chàng để lại lời “*còm*”, ngay sau bài viết của Dân già: “*Nếu anh cho rằng quan điểm của cá nhân anh là đúng thì ‘hữu xạ tự nhiên hương’ người khác sẽ công nhận và tự nguyện đứng về phía anh để bảo vệ lẽ phải, còn anh nói cùn nói gàn hoặc mượn danh trí thức để thực hiện một âm mưu, một dã tâm bên trong thì càng không thể chấp nhận được. Đặc biệt là quan điểm của anh đưa ra để nhận USD của ngoại bang phá hoại đất nước thì lại càng bị khinh bỉ và chắc chắn pháp luật sẽ không tha cho anh, nhân dân sẽ phỉ nhổ anh*”.

Nếu xét riêng về cách viết, văn phong của chàng, đủ sánh ngang với tài của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng. Nghĩa là, chúng đều dai như cháo và dài như rau muống dại mọc hoang ở ngoài cửa biển.

Còn với cái ý “*hữu xạ, tự nhiên hương*”, xin trả lời chàng: Cả 2 kì tài, mà lão đây muốn tiến cử lên ngài Thủ tướng “*cờ lờ mờ mờ*” của chàng, đều thuộc hạng đặc sản và thơm nức mũi. Chẳng qua, chủ của chàng, 食而不知其味, *thực nhi bất tri kì vị*. Tai lò – mũi điếc, quanh năm – suốt tháng, chỉ biết ăn thũng và uống vại. Bởi thế, dễ như nước mắm với nước chấm, cũng đâu có phân biệt được. Trái lại, bọn “*săn đầu người*” của nước ngoài, rất thính. Chúng biết và đang lượn như đèn cù xung quanh 2 nhân vật này. Chỉ cần gạt đầu, là họ và gia đình, sẽ được bóc lột những miền đất hứa. Nơi ấy, họ sẽ được tự do sáng tạo và tài năng của họ, khi ấy, sẽ tỏa sáng chói lọi. Những thứ lặt vặt, như điều kiện nghiên cứu, hoặc chế độ đãi ngộ, đừng có bận tâm tới làm gì.

Khổ nỗi, các bác ấy gàn dở và chỉ muốn ở lại, để phục vụ Nhân dân – phụng sự Đất nước. Chàng hãy về và bám với cả “*tam trụ*” của mình: Sử dụng được họ, hàng triệu ngư dân và gia đình họ, sẽ có cơ thoát nghèo. Sản phẩm của họ làm ra, là đặc sản – là những thứ, mà tất cả những người nhiều tiền trong và ngoài nước, đều muốn dùng. Những thứ đó, luôn trong tình trạng “*cung không đủ cầu*”. Do đó, không sợ “*được mùa – mất giá*”. Bên cạnh đó, chúng ta sẽ sở hữu những lĩnh vực khoa học, có thể nói mà không sợ quá lời, là “*xếp vào cái hạng tiên phong của thế giới*”. Thoát lạc hậu, đã là cái đích gì.

Nói thêm với chàng: **CS, là cái giống đê tiện và bản thù. Chúng “ăn của dân, không từ một thứ gì”**. Bởi thế, chỉ cần cho “*xèng*”, là có thể sai chúng làm bất cứ việc gì. Bán nước hay đào mã bỏ nhà chúng lên, chúng

cũng chẳng từ. Riêng chuyện này, khác với cái lũ cận bã CS, các lão đây, không bao giờ nhận những đồng USD và Nhân dân tệ của ngoại bang về, để làm hại Nhân dân và chống lại Đất nước thân yêu của mình. Hãy nhớ cho kĩ, ngay cả khi còn đang bị nhốt chung trong một cái rọ, Rồng và Liu điu, cũng không bao giờ đồng hạng.

– Bên cạnh bọn Dư luận viên “*ba cử*” ngu đần, chế độ CS còn lấy cấp tiền thuế của dân, để nuôi thêm đám Dư luận viên “*quý tộc*” của kính thưa các loại trường Đảng. Lần này, chủ xuyt. Bởi thế, chúng hấp tấp nhập cuộc, để tỏ tài và để tăng công.

Mở đầu, là trang Nhân Văn Việt, với bài: “*Chỉ là giọng điệu bôi nhọ giới trí thức, xuyên tạc, kích động chống phá Đảng Cộng sản Việt Nam của Nguyễn Tiến Dân*”. Đang đói thối mồm, hai trang mạng Học viện Chính trị và Chân lý tiên phong cũng vội vã nhảy vào cuộc, để đánh hôi. Chúng hí hửng, bệ nguyên xi cả cái bài báo kia về trang nhà của mình.

Thương hại thay, những con lừa. Tài, thì nông – trí, thì thiển. Bởi thế, chẳng thể nghĩ ra được cái gì hay ho và cao siêu – những thứ, mà chúng có thể dựa vào đó, để phân bác lão Dân già. Cùng bắt đắc dĩ, chúng đành lôi cái món Nghị quyết đã ôi thiu và đang bốc mùi khắm lậm của Đảng ra và làm nhảm đọc như những thằng mất trí. Chúng đâu có biết, những Nghị quyết kia, được xào nấu bởi những tay đầu bếp, đã không tim, lại còn bại não. Do đó, đi đến đâu, **chúng tàn phá khủng khiếp đến đấy. Đất nước tan hoang – Đạo đức suy đồi – Môi trường ô nhiễm, cũng từ đó mà ra.**

Cố tình bất chấp thực tế, Nhân Văn Việt nói như đúng rồi: “*Nguyễn Tiến Dân đã sai khi viết: ‘Việt Nam mình, nghèo thì nghèo, hèn thì hèn’. Chúng ta biết rằng, ngay cả khi còn nghèo thì Việt Nam mình đâu có hèn (!)*”. “*Đói cho sạch – rách cho thơm*”. Nhiều người tuy nghèo, nhưng họ vẫn sống theo phương châm ấy. Họ, mới là những người không hèn. Trái lại, ổi kẻ giàu, nhưng vẫn cam tâm “*đóng cửa đi ăn mày*”. Chế độ CS Việt Nam, là một ví dụ. Một mặt, họ tự khoe mình giỏi. Bằng chứng, GDP đã ở ngưỡng trên trời, còn nguồn dự trữ ngoại tệ, chỉ kém nước sông Tô Lịch có tí ti.

Giàu như thế, nhưng không bao giờ họ bỏ lỡ dịp, để “*lạy ông Nguyên thủ đi qua – lạy bà tài phiệt đi lại*”, xin hãy xót thương, mà thí cho tôi ít tiền viện trợ không hoàn lại(!). Giàu như thế, nhưng nợ có tí tiền của các nhà thầu Nhật bản trong dự án Metro ở thành Hồ, họ vẫn kiên trung giữ nguyên cái bộ mặt thốt và không chịu trả. Mặc cho người ta, réo rất đòi. Nhục Quốc thể như thế, mà vẫn chưa phải là hèn, thì thế nào mới được gọi là hèn?

Khi tàu của giặc tràn xuống Hoàng Sa, cả thế và lực của chúng, đều áp đảo. **Tuy vậy, Hải quân Việt Nam Cộng hòa vẫn hiên ngang nổ súng đánh phủ đầu.** Giặc chỉ lên được đảo, khi người của ta đã chết và tàu của ta đã chìm. **Ngược lại, khi tàu của giặc mò đến Gạc ma, có đũa đã ra lệnh cho bộ đội không được nổ súng chống lại. Để rồi, 64 cán bộ và chiến sĩ Hải quân Nhân dân Việt Nam, đã phải đứng làm những tấm bia sống và chết một cách tức tưởi – thâm và thương tâm.**

Những con lừa kia, đã bao giờ chúng mày bót hèn đi, để 1 lần và chỉ 1 lần thôi, tự vấn, cái mà người ta vẫn thường gọi là lương tâm: **Khi thất trận, có bao nhiêu tướng lĩnh của Quân đội Việt Nam Cộng hòa đã tuấn tiết, để tỏ rõ khí phách và để thể hiện cái trách nhiệm cá nhân của mình, trước những người dân miền Nam của họ và trước Lịch sử oai hùng của Dân tộc Việt?**

Ngược lại, khi chúng ta mất đảo, có bao nhiêu tướng lĩnh CS, đã “*học tập và làm theo*” tấm gương của Nguyễn Tri Phương và Hoàng Diệu?

Chính quyền chân chính nào, họ cũng phấn đấu, để xây dựng cho bằng được những trường Đại học và những bệnh viện đẳng cấp Quốc tế. Làm đến đâu, họ tự hào đến đó.

Chế độ CS Việt Nam, thì ngược lại. Họ luôn đem việc dốc tâm xây dựng những chùa chiền hoành tráng nhất thế giới ra, để tự hào và để làm bằng chứng cho cái gọi là “*Tự do Tôn giáo ở Việt Nam(!)*”. Lẽ ra, họ nên nói thêm: Chúng tôi, còn gieo rắc u mê và rất tận tâm tiếp tay cho cái lũ “*buôn Thân – bán Thánh*” ở nơi cửa Phật. Công khai thu tiền, để “*dâng sao giải hạn*” tại chùa Phúc Khánh và “*thỉnh vong báo oán*”, để thu lời bất chính hàng trăm tỷ VND của những kẻ u mê ở ngôi chùa Ba vàng, là những ví dụ tiêu biểu.

Trong khi đó, chúng vẫn nói ra rả, mà không hề ngượng cái lỗ mồm rằng: “*Tôn giáo là thuốc phiện của nhân dân. Xóa bỏ tôn giáo, là cách tốt nhất, để xóa bỏ hạnh phúc ảo tưởng của họ*”.

Người tử tế, từ lời nói đến việc làm, đều thống nhất. Trái lại, lũ dê tiện – hèn hạ và bỉ ổi, chúng luôn làm ngược với những lời nói của chính mình. Chưa dừng lại ở đó, Nhân Văn Việt còn cố tình kích động và chỉ điểm cho chế độ CS:

“Không lập lờ nữa, cuối bài ông Dân viết: ‘Về phần cá nhân, lão đây cực kỳ căm ghét cái chế độ độc tài của các ông’...”. Lão đây, luôn khẳng định điều đó và mỗi lần như thế, lão đều nói ra nguyên do: “Vi tin vào cái lũ CS dê hèn, nên bị chúng lừa đảo và cướp sạch của cải. Bởi thế, mất nhà và trở thành dân du mục. Nay đây – mai đó, chưa có nơi ở cố định”. Nguyên do này, khiến bộ mặt của chế độ CS trở nên nhem nhuốc. Bởi vậy, Nhân văn Việt cũng thừa thông minh, để kiểm duyệt và cắt bỏ nó đi.

Nói đi, thì cũng phải nói lại. Trong cái thời buổi, mà **“ý Đảng” luôn đi ngược với “lòng Dân”**: Đảng nói cái gì, cứ hiểu theo chiều ngược lại, bao giờ cũng đúng. Vì vậy, chỉ riêng việc cả đám những con lừa điên cuồng lao đầu vào chống phá Dân già, cũng quá đủ, để phong thánh cho lão. Huống chi, chúng còn tận tình điểm bài của lão, cho cán bộ và đảng viên của chúng tìm mà đọc. Cảm ơn chúng mày, những con lừa ngu ngốc.

6-

Đấu tố trên mạng, chưa đủ. Cộng sản còn sai thuyết khách đến gặp Dân già. Vào đến nhà, chưa đặt đít, bác ấy đã oang oang cái mồm:

“Tôi đã đọc kĩ bài của ông. Hôm nay đến đây, không đem theo những lời đe dọa. Bởi tôi biết, đối với ông, việc ấy là vô ích. Chúng ta hãy tiếp tục cái đề tài, mà ông còn đang bỏ dở. Trước hết, bản chất chính quyền của chúng ta hiện nay, là của dân – do dân và vì dân. Vì sao, bọn phản động các ông luôn vu khống và gọi đó là chính quyền của bọn độc tài CS?”

- Thứ nhất, **những kẻ chống lại ý chí và nguyện vọng của nhân dân, những kẻ đi ngược lại với xu hướng chung của thời đại, bọn đó, là lũ phản động.** Theo cái định nghĩa đó, **chính CS, mới là lũ đại phản động.** Các ông, chớ ngậm máu mà phun người.
- Thứ 2, trong cụm từ **“chính quyền của chúng ta”**, xin ông đừng có nhân danh **“chúng ta”**, để kéo nhân dân vào đó. Thực chất, **cái chính quyền mà các ông đã dựng lên, hoàn toàn do “Đảng cử” và được hợp thức hóa, bằng những màn bầu bán cuội.** Nói bầu bán cuội, bởi ở đó, không hề có bầu cử và ứng cử tự do. Ở đó, cũng không có cơ chế giám sát trung thực và nhất là, không bao giờ công khai trong việc kiểm phiếu. Các ông giải thích thế nào về chuyện: Khi bầu 1 chức danh nào đó, mà chỉ có duy nhất một ứng viên và lấy đúng 1 người trúng cử?

Bác ấy ngược, rồi ngoảnh mặt đi và đánh trống lảng:

“Ông muốn tiến cử người tài với Đảng và Nhà nước, chúng tôi rất hoan nghênh. Tuy vậy, “thóc đâu mà đãi gà rừng”. Những người lãnh đạo của chúng tôi, luôn nâng niu từng đồng tiền thuế của dân(!). Họ phải thận trọng, để “trông giò, mà bỏ thóc”. Chúng tôi không thể dồn tiền của – thời gian và công sức, cho 1 cái ý tưởng còn hết sức mơ hồ của bạn ông – ngài Tiến sĩ Hạt nhân, cho dù có là xuất sắc đi chăng nữa.

- Giải Nobel Vật lý danh giá của năm 2014, được trao cho 3 nhà Khoa học người Nhật. Công trình của họ: **“Phát minh ra LED lam hữu hiệu, giúp tạo ra những nguồn ánh sáng trắng tiết kiệm năng lượng và đủ sáng”.** Ông sao biết, trước họ, có 1 người Việt Nam, đã làm ra được cái đèn đó. Tiếc thay, bác ấy chưa kịp hoàn thiện nó, về mặt Lý thuyết. Nếu không, Lịch sử đã đảo ngược. Cũng cần nói thêm với ông, một trong 3 nhà khoa học người Nhật kia, rất tôn trọng quái kiệt người Việt của chúng ta. Ông ta trân trọng, gọi bác ấy, là thầy.

Thời gian tới đây, bác ấy sẽ đưa vào thực tiễn, một công trình nghiên cứu của mình. Nếu thành công, nhiều ngành khoa học tiên tiến trên Thế giới, sẽ tụt xuống hàng lạc hậu. Muốn biết bác ấy là ai và cái đề tài kia, nghiên cứu về cái gì, bảo cái thằng bố nhà ông xuống đây, lão chỉ cho mà tìm. Lúc đó, các ông sẽ có nguyên cả bộ ba **“tam đại gàn”** vĩ đại.

“Tôi buộc phải đồng ý với ông, cả Phùng Xuân Nhạ lẫn Nguyễn Thị Kim Tiến, họ đều thuộc cái hạng hết sức cà là mềng. Nhưng ông không nên “vơ đũa cả nắm”, mà nói rằng, tất cả lãnh đạo của chúng tôi, đều vô tài – thất đức và đều chỉ là lũ “tiểu nhân đắc chí”. Nguyễn Xuân Cường, Bộ trưởng Bộ Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn đó. Đồng chí ấy, rõ ràng, là 1 vị Bộ trưởng hết sức xuất sắc. Năm 2018,

kim ngạch xuất khẩu nông sản của chúng ta đã vượt ngưỡng 40 tỷ USD – một thành tích, hết sức ấn tượng. Ông bình luận ra sao, về cái câu chuyện này?”

- Nếu không có những rào cản vô lý và những chính sách chéo cẳng ngỗng của các ông, 40 tỷ USD, đã là cái gì. Thêm nữa, cái thành tích dù chỉ ở mức khiêm tốn ấy, nó là công sức, là thành quả của tất cả bà con nông dân và ngư dân. Và, chỉ thuộc về họ – những người, đã ngày đêm “*đội nắng – phơi sương*”, để làm ra nó. Các ông, đừng có nhận vơ.
- Hãy nhìn lại Bộ trưởng của ông đi. Răng y, to và thưa. Đã thế, lại vàng quánh màu của **khói thuốc lào**. Khi nói, đầu y gật như con bọ cũi. Đi đứng, luôn có xu hướng chú người về phía trước. Tất cả những thứ đó, đều là tướng mạo của những kẻ ăn đong và khổ sở. Người tài, họ có tầm nhìn xa và trông rộng. Thậm chí, họ còn đoán trước được những thứ sắp sửa phát sinh và chủ động lên kế hoạch, để đối phó. Còn tay Cường, tài cán đến đâu, thiên hạ chưa biết. Chỉ biết, y luôn chau hấu đứng nhìn sự việc và thụ động chờ, để “*thùng đâu thi bịt đố*”. Ông hãy nói cho tôi biết, tay Cường này đã đối phó ra sao với cuộc khủng hoảng củ cải và thịt lợn của những năm trước? Tay Cường này đã đối phó ra sao với dịch tả lợn châu Phi hiện nay và nhất là, giải quyết số thóc lúa dư thừa của đồng bằng sông Cửu long trong niên vụ vừa rồi?
- Thế ra, ông không biết chuyện: Trong nhiều năm trước, chính đồng chí ấy đã nhìn ra vấn đề và khuyến nghị bà con nông dân nên hạn chế diện tích trồng lúa nước, để tiết kiệm nước và tránh khủng hoảng thừa. Bà con không nghe, sao bây giờ lại đổ lỗi cho đồng chí ấy?
- Dẫu có dốt 1 con lừa đến Harvard, khi trở về, nó vẫn là con lừa. Nên nhớ, 非农不稳 *phi nông bất ổn*. Để dân đói, là sẽ loạn ngay. Vì thế, An ninh lương thực, nó không cho phép chúng ta thu hẹp diện tích cấy lúa nước. Nhất là, trong bối cảnh: Biến đổi khí hậu toàn cầu, đã phả hơi nóng của nó vào ngay sau gáy của chúng ta. Mất mùa, chỉ cần 1 vụ, là biết tay nhau ngay.
- Ông không cần phải “*dạy đĩ vén váy*”. Chúng tôi dư biết, thế nào là: 积谷防饥. *Tích cốc phòng cơ*. Ông cũng nên biết, muốn trữ thóc lúa, cần nơi khô thoáng và không thể xếp chúng chồng chất lên nhau được. Bởi vậy, phải có một hệ thống kho hầm và nhân công khổng lồ, mới có thể làm được cái công việc đó. Mặt khác, thời gian trữ thóc, luôn tỷ lệ nghịch với phẩm chất của nó. Tồn kém và hiệu quả không cao, đó là đáp án của bài toán trữ thóc. Nếu giữ nguyên diện tích như ông nói, lượng thóc làm ra nhiều, không tiêu thụ hết, dẫn đến tranh bán. Khi đó, giá rẻ và người thiệt hại nhiều nhất, chính là bà con nông dân. Nay, cái lão “*dân cày đường nhựa*” kia, ông đã có cái mưu hèn – kể bần nào, để giải cái bài toán đó chưa?
- Trước hết, để giải bài toán tranh bán, tất cả các nước xuất khẩu gạo, phải họp nhau lại, mà thành lập ra: “*Hiệp hội các nước xuất khẩu gạo*”. OPEC, là mô hình cần tham khảo. Khi đồng lòng, giá gạo sẽ lên và người nông dân sẽ được hưởng lợi.

Bác ấy hấp tấp:

“Không thể làm cái việc găm hàng và đặt ra hạn ngạch ấy. Vì chúng ta còn có nghĩa vụ phải đảm bảo An ninh lương thực cho Thế giới. Và lại, dẫu có muốn, thì cũng chẳng ai có thể thuyết phục được các nước khác.”

- Vậy, từ xưa đến nay, ai đã đảm bảo An ninh năng lượng và An ninh xăng dầu cho các ông? Muốn thuyết phục bất cứ một ai, hãy mang cái lợi của chính họ ra mà bàn. Lúc đó, đi đến đâu cũng thông. Việc này, giao cho Phạm Bình Minh. Không làm được việc, tổng cổ y về vườn và tìm người giỏi về lĩnh vực ấy, thế vào chỗ đó.

“Vậy còn lượng lương thực dư thừa?”

- Cho vào, mà nấu còn. Khác với thóc, càng để lâu, giá trị của còn càng cao. Rượu mà quan chức các ông uống, có chai, giá trị bằng mấy con trâu cơ đấy.

Bác ấy trợn mắt:

“Lão già, ông nói thật, hay đang nói đùa? Không thèm trả lời à. Vậy, tôi nói sang chuyện khác, chuyện Việt Vương Câu Tiễn. Để nuôi chí phục thù, ông vua này đã tự hành xác, để nằm gai – nếm mật mỗi ngày. Ném phân của Ngô vương Phù Sai, cũng không “quan ngại”. Cuối cùng, dẫn quân vào Cô Tô thành và san phẳng nước Ngô. Truyền thống đó, bây giờ được tiếp thu và được nâng lên ở một tầm cao mới. Ngày đêm, chủ của tôi đang phải làm tất cả những cái công việc y như thế. Ông hãy chống

*mắt lên mà xem: Sẽ có ngày, đại binh của chúng ta sẽ **giương cao lá cờ 6 sao**, trùng điệp và hùng hổ tiến vào Tử Cấm thành. Để giải phóng Bắc kinh, để xóa sổ nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa và lập ra một cái Liên bang mới. Trong cái Liên bang ấy, Việt Nam mình sẽ được tôn vinh và sẽ được xếp ở hàng cuối cùng.”*

- Lão đây, người trần – mắt thịt. Do đó, không nhận ra chí lớn của chủ ông. Nếu quả có chuyện như vậy, xin nguyện giúp ông ta một tay, để bình định bọn tham nhũng – lũ thù trong của Dân tộc. Dĩ nhiên, trong số đó, không thể thiếu ông. Đảm bảo, chẳng mấy chốc, Đảng của các ông sẽ chẳng còn mống nào và sẽ “*sạch như nước suối ban mai giữa rừng*”.

“Bác ấy tím mặt, vùng vàng đứng dậy và phải đít thành phạch. Trong ánh hoàng hôn sắp tắt, nhìn bác ấy xiêu vẹo ra về, thấy tội nghiệp vô cùng.”

- Ôi, bò đờ! Cùng một loài, nên con nào cũng có sừng và đều ngu ngốc như nhau.

Nguyễn Tiến Dân

Tel: 038 – 50 – 56 – 430

Địa chỉ: Vì tin vào cái lũ CS đê hèn, nên bị chúng lừa đảo và cướp sạch của cải. Bởi thế, mất nhà và trở thành dân du mục. Nay đây – mai đó, chưa có nơi ở cố định.